

סיגל פרלמן

עוד

.1

עוד עלי לעבר את הימים הארפים בעבודה קשה
ובלי תשוקה, להכות את עצמי מהבקר לחיות בלי
דלקה ובערה, לקראת הצהרים, בלי תשוקה
דרוכה, בערב, בתוך המשפחה
העור שלך מכאיב לי, מחוץ
לזכרונך הלילה מאיר בשכחה,
הירח דלוק כמו גורת קריאה
והפצע דלוק כמו הירח

.2

דבר מכל זה אינך יודע. אינך סבת המלה
הנשלחת, חץ ללבך, הגעגוע מוחץ את
אי החמלה ובבקר ספרה לי בתי בבכי
על ילד פלסטיני בן אחת עשרה שזרק אבן ונכלא
איני אומרת לה דבר, עינינו מתלכדות וקושרות
לב ללב, נפלאות דרכי הרע
מאתנו, לא ממני וממך, זה הגעגוע

.3

חיינו נפרדים. חייך אינם שלי ולא היו, חיי אינם שלך
ולא יהיו, וכן הלאה, אני יודעת, וכל המבנה
המפאר הזה נוסע על הציר המואר בין מה שאפשר
ומה שאי אפשר
עוד אני יודעת איך כרוכים זה בזה קשר ואבדן

אֲנִי לֹא טַפְּשָׁה, אֶתָּה יוֹדֵעַ
 לְהַפְשִׁיט אוֹתִי, לְחַדֵּר אֵלַי, לְסַטֹּר לִי, לְהַרְעִיד אֶת הַלֵּב, אֶתָּה יוֹדֵעַ
 לֹא לְדַבֵּר, לֹא לְעַנּוֹת, אֲבָל לְהַעֲנוֹת, לְהַתְעַנּוֹת, אֶתָּה יוֹדֵעַ
 אֵיךְ אֶתְמוּל נִמְעַד לִי בֵּית הַחֲזוּה כְּאִלּוּ בְּשֵׁרֶשׁ
 כַּף יָד, מוֹחֲצֵת אֶת הַצְּלָעוֹת, מִפְּצֹפֶצֶת אֶת הַלֵּב, הַפֶּךְ לְגַב
 וְעִכְשָׁו אֶתָּה מְסַתּוֹכֵב אֵלַי. הַקּוֹל שֶׁלְּךָ הוּא הַגְּעֵגוּעַ

.4

אֶתָּה סוֹמֵךְ עַל צִיְתָנוּתִי. אֶתָּה סוֹמֵךְ עַל אֵי מְרָדְנוּתִי.
 אֶתָּה סוֹמֵךְ עַל קוֹמִי וְלִכְתִּי. אֶתָּה סוֹמֵךְ עַל הָאֲמוּנִים שֶׁעֲבַרְתִּי
 בְּיַלְדוּתִי. כְּשֶׁאֲמִי יֵצֵא מֵהַחֲדָר לֹא יֵדְעֵתִי | אִם | תַּחֲזִירִי.

.5

זֶה הַגְּעֵגוּעַ
 הַהוֹרֵס, זֶה הַגְּעֵגוּעַ, זֶה הַקְּרָקוֹר בְּרֹאוֹת
 שֶׁמְבַקְשׁוֹת אוֹיֵר, זֶה הַגְּרָגוֹר הָאֲחֵרוֹן, אֵלֶּה שְׁתֵּי הַפְּטָמוֹת
 שֶׁמְגֹשׁוֹת לְךָ, שֶׁלְּךָ בְּאֵהָבָה, אֶתָּה קוֹרֵא
 אֶת כָּל זֶה מֵעַל אֶלְף פְּטָמוֹת, נְקִי כְּמוֹ תִינּוֹק,
 חֶלֶק וּמְרוּחַ, מְרִיחַ. זֶה כְּמוֹ קִנְיָה.
 רַק בְּלִי הַקִּנְיָה